

Разпръсналъ се народа съ голѣма скърбъ, опустѣла ливадата съ хубавитѣ цвѣтя.

Туку-що огрѣло слънцето на другия день, ето на ливадата се показала една бабичка и до нея едно малко момченце, нейно внуче. Чула тя за това упорито цвѣтенце, повела своето мило внуче и дошла на ливадата да види щастieto, което никога не била виждала.

Щомъ наближили желтото цвѣтенце — полското лале, момченцето се затекло напрѣдъ, протегнало своитѣ рѣчички къмъ цвѣтеца, разтворило хубавата китка — и щастieto изхвъркнало като прозрачно облаче.

Голѣма радостъ обзела цѣлата земя. Всички-тѣ хора осѣтили, че щастieto се повърнало и дошло между тѣхъ.

На тѣлпи на тѣлпи тръгналъ народа къмъ ливадата да види, дали наистина цвѣтенцето се е разтворило. Приближили се и гледатъ: лаленцето разтворено, а бабата и внучето спятъ сладкъ сънъ близо до него. Стои народа и се чуди, какъ е могло това дѣтенце да разтвори цвѣтеца, който толкова хора, па и самия царъ не можаха да разтворятъ!

5.

Като се чудѣли тѣй, изведнѣжъ малката птичка долетѣла, кацнала на рамото на царя, запѣла и му разказала, какъ се е разтворило желтото цвѣтенце отъ невинната рѣчица на момченцето, хубавото бабино внуче.

Приближилъ се царя, събудилъ бабичката, подалъ ѝ една кесия съ пари и я прибралъ въ своя палатъ да живѣе за винаги. Събудилъ той